

Mitä pieni firjanen on
matkaan saattanut.

Hinta: 5 penniä.

Näytetty: K. E. Lindström.

Mitä pieni firjanen on matkaan saattanut.

Sotainen voi ja taitaa aikaan saada jotakin; niin pyhäkouluun köyhä poika tai tyttö, kuin maan rikkain herrasmies; kaikki taitawat he, jos Sumala on saanut waikeuttaa heissä uuden tahdon, tehdä jotakin hyvää.

Me tahdomme kertoa tässä tapauksen, jonka olemme kuulleet sen miehen omasta suusta, joka oli sallittu välitappaleeksi Sumalan läteen tekemään hyvää eräälle köyhälle tytölle, joka taas wuoroostansa joutui waikeuttamaan siunauksista omaisillensa ja myös monelle muullekin.

Herra Wirtasella oli monta maataloa. Kerran, kun hän kävi katselemaassa yhtä noista, jakeli hän, tawansa jälkeen, pieniä hengellisiä kirjasia kantanonsa köyhille. Hänen tässä toimesa ollessaan, astui wanhanpuolinen waimo esille ja kyysi nöyrästi, jos patruuna teisi hywin ja kävisi naapuristoon katsomaan eräätä köyhää tyttöä, joka maikasi heikkona sairaana. "Minä lupasin hänelle", sanoi waimo, "pyytää teitä tulemaan, jalka waan kohtaisin teidät. Suurella halulla toiwoo hän saadaksensa teitä puhutella".

"Kyllä mä tahdon noudattaa toiwonja", wastasi patruuna ja seurasi waimoa wähäiseen mökkiin, joka ei ollut kaukana tiestä.

Tultuansa sisälle, näki hän miehen toisen alkunan edessä askaroitsewan työssä kimpussa. Se oli rajasuutari, ei suutarimestari, sillä ei hän ollut kos-

kaan tähnyht suutarin oppia. Hän oli
 köyhä ja ansaitsi toin tuskin elatusensa,
 paikkaamalla köyhäin ihmisten kenkiä.
 Tämä mies oli kipeän likan isä, ja hän
 johdatti kohta sisään-tulian pieneen si-
 wukamariin, jossa tytär parla sairasti.
 Kamari oli kaunis ja siwottu, waikka
 siellä köyhyyks ja puute oli hawaittawa-
 na, ja niin hywin sairaan tytön omat
 waatteet kuin lakanatkin hänen wuoteel-
 lansa olivat siistit ja puhtaat. Tämä
 siwoominen ei ollut saattanut tapahtua
 herra Wirtasen tulon tähden; sillä ei
 kukaan koko kylässä tiennyt, että hänen
 sinä päivänä piti sinne tuleman. Puh-
 taus ja siisteys oli siis tawallinen eikä
 satunnainen, ja se miellyttikin todella
 wierasta.

Hän istahti wuoteen ääreen ja ru-
 pesi tyttöä puhuttelemaan, mutta ha-
 waitsi pian, että tyttö oli niin heikko,
 ettei olisi jaksanut pitemmältä puhella.
 Hän kysyi sen wuoksi kohta suoraan,

minfätähden tyttö oli tahtonut kohdata häntä, ja jos hänellä oli joku erinäinen pyyntö ilmottaa hänelle.

"Niin oikein", vastasi tyttö, "minä pyydän todella teiltä yhtä asiaa, ja jos minun pitää pian kuoleman, niin olen ajatellut, että kuolen tytyväisempänä, kun sitä ennen olen saanut nähdä teidän ja sanoa teille, kuinka paljon hywää te kerran teitte minulle, koska annoitte minulle pienen kirjjan."

"Koska se oli?" kysyi herra Wir-
tanen.

"Siitä on noin vuoden paikoilla, kun viimein kävitte meidän kylässäme ja jakelitte hengellisiä kirjasia kansalle. Minä olin silloin kylässä ja leikittelin muutamain muitten lastain kanssa, ja te tulitte tykömme ja annoitte meille jokaiselle pienen kirjjan. Siihen aikaan olin minä hymärtämätön liehako, eikä

ollut minulla huolta ensinkään sieluni pelastuksesta, mutta se kohta, että niin ylhäinen herra oli antanut minulle kirj-
 jan, saatti minun kuitenkin lufemaan
 sitä. Minä luin sen kerran ja luin sen
 vielä uudestaankin ja tunsin, että se teki
 minussa merkillisen vaikutuksen. Wi-
 mein rupefin minä huomaamaan itseni
 kowin onnettomaaksi; minä käsitin, ettei
 minun ollut oikein laitani, että olin nu-
 ralla tiellä ja että suuri muutos täytyisi
 minussa tapahtua päästäkseni Jumalan
 tykö. Tämä lewottomuus kesti useat
 päivät, wihdoin pakotti se minua lähes-
 tymään Jumalaa rukouksella: "Jumala
 armahda minua syntistä", ja minä us-
 kon, että Jumala kuuli sen, sillä minä
 tunsin sen jälkeen saaneeni suloi sen rau-
 han. Saa, minä en taida sanoa, kuin-
 ka onnelliseksi olen sitte monesti tunte-
 nut itseni. Jeesus on tullut niin lähelle
 minua, että Hänessä yksinään on kaikki
 iloni ja haluni. Se pieni kirja on siitä
 asti ollut minusta kallis ja rakas, ja se

on minulla aina saatavilla. Tässä se on", ja hän otti pään-alusen alta vähäisen kirjjan, nimeltä: "Sielun paras tavara."

"Sinä olet siis valinnut itsellesi sielun parhaan tavarahan?" kysyi herra Wirtanen, tarkasti katsellen tytön silmiin.

"Niin, niin! Jeesus on minulle nyt kaikin, ja siitä saakka kun Hänelle sydämmeni annoin, olen minä tuntenut itseni niin vapaaksi, niin onnelliseksi, ett'en millään muotoa, en mihenkään hintaan tahtoisit ottaa sitä takaisin Häneltä".

"Valitsitko tämän kaikin tavarahan jo terveenä ollessas, vai sitteko vasta kun sairastuit?" kysyi patruuna taas.

"Ah, aikaa ennen kuin kipeäksi tulin. En minä vielä kauvan ole sairastanut, mutta tunnen kuitenkin itseni useasti niin heikoksi ja tuskat ja ahdis-

tukset niin kovaaksi, että hywin käsitän, kuinka pahasti se on tehty, ettei etsitä Herraa eikä turwata Häneen, ennenkuin tautivuoteelle waiwumme. Nyt on meidän suloinen yhdesjä oleskella, Hänen ja minun, sillä me olemme jo wanhat tutut ja ystäwät, mutta jos en ennen olisi Häntä tuntenut, niin en tiedä, kuinka minun kanssani olisi kähnyt. Koko ajan olen minä fittemmin sydämeistäni toivonut saada teitä kohdata, kehoittaakseni teitä kertomuksekseni siitä hywästä työstä, jonka minulle olette tehneet, ettette wäsyisi jakelemaasta noita siunausta matkaan saattawia kirjasia. Warmaan ne tekewät monen muun yhtä onnelliseksi, kuin tuo ainoa on minun tehnyt. Ja kuinka tässä huoneessa kaikki nyt ovat muuttuneet! Tämä on nyt rauhan ja rakkauden koto, mutta ennen se ei ollut niin.

"Minä tosiaankin kiitän sinua siitä, mitä olet minulle puhunut, ja olen iloi-

nen, että lähetit kutsumaan minua", lausui herra Virtanen, nähtävästi liikutettuna. "Minä toivon, että Herra warjelee sinua loppuun asti ja läsnäolollansa lievittää tautisi tuskat. Saa, minä olen wakuutettu siitä, ettet koskaan tule kätymään sitä walitsemista, jolla parhaan tavaras olet itselles omistanut. Mutta sano minulle nyt, mitä minulta oikeastaan tahdoit pyytää?"

"Niin, minä tahdoin pyytää, ettette koskaan lakkaisi jakelemasta Sumalan sanaa, ja erittäin tahdoisin pyytää teitä edeskinpäin lahjoittelemaan hengellisiä kirjoja niin hywin lapsille kuin wanhemmillekin ihmisille. Minä en suinkaan uskonut, että jonkun piti antaman minulle semmoista; mutta kun te annoitte minulle semmoisen, ja sen niin kauniin, pienellä kuvalla ensimmäisellä sivulla, niin ymmärsin minä, että kumminkin joku löytyi, joka todellakin piti huolta semmoisista köyhistä liikoista kuin

minä olen, ja ajattelin fitte, että koska wento wieras niin tefi, kuinka paljon ennen eifö fitte Sumala niin te'e, ja niin muodoin herätti toinen ajatus toisen, fikfi että käwi minun niin kuin olen fertonut, ja tämän pienen firjan luefeleminen johdatti minun Herran tykö. Minä en faattanut olla Häntä rakastamatta, ja koetin faattaa muitakin Herran tuntoon".

Sairas oli nyt niin uupunut puheesta, että tähtyi se keskeyttää, ja herra Wirtanen lähti fieltä pois; mutta ufeasti, kun hän myöhemmin fertoit tätä käyntiänsä sairaan luonna, lausui hän, ett'ei koskaan ollut hawainnut lujempaa, lapsellista ufkoa ja luottamusta Herraan Jefukseen, hellempää rakkautta lähimäistä kohtaan tahi suurempaa kärsiwällisyyttä ja nöyryyttä Sumalan tahdolle, kuin tällä köyhällä, neljäntoista wuotifella tytöllä.

Muutama päivä tämän käyntinsä

jälkeen lähti herra Wirtanen pois tästä paikkakunnalta, eikä kuullut sen perästä enää sen enempää tuosta sairaasta lapsesta. Sen kuuli hän kuitenkin kohta usean ihmisen todistaman, että laikki, mitä se oli puhunut, oli sanasta sanaan totta. Kuuli hän myös kerrottavan senkin, että tyttö siitä hetkestä asti, jona oli päässyt totuuden tuntoon, oli ollut ikäänkuin pieni lähetys-saarnaaja syntymätyönsä. Ensiksi oli hän ollut suurena siunauksena omassa kodossansa. Siä oli nimittäin, kun ammattinsa muka ei ollut tyllin tuottawainen, alottanut vähäisen krouwi-liikkeen, joka matkaan saatti monenlaisia pahaa ja syntistä elämää; lepopäivän pyhyys rikottiin, lapset jätettiin huolettomuuteensa eikä yhtäkään Sumalan sanaa perheessä kuultu. Tyttären alituiset rukoukset ja waka luottamus Jesuksen nimeen sanoissa ja töissä herätti vähitellen vanhemmat mieltänsä malttamaan. Siä rupeesi taas entiseen wirkaansa, ja työnsä tuotti nyt

Sumalan siunauksella enemmän kuin ennen. Raamattu ei ajellut enää tommuttuneena hyllyllä, vaan tuli ystäväksi ja neuvonantajaksi, jolta joka päivä etsittiin valistusta ja lohdutusta, ja pian oli tämä köyhä perhe onnellisin koko kylässä.

Kutapa rohkenee, kuultuansa tämän tapauksen, sanoa, että vähintään ahferoiminen Sumalan valtakunnassa on liian halpa matkaan saattamaan jotakin hyvää? Taiika kuka tohtii väittää, ettei lapsi saa suurtaikin vaikutusta toimeen? Jos se rikas mies olisi antanut tälle köyhälle lifalle jonkun suuren rahasumman, eipä tyttölle olisi ollut siitä hyötyä saman verran kuin tuosta pienestä kirjasesta, joka tuli välilappaleeksi Sumalan kädessä johdattamaan häntä Herran Jeesuksen tykö ja saattamaan häntä rikkaaksi iankaikijaisesti. Se menestys, jonka rientomme, tehdäksemme totista hyvää, saavuttavat, ei

ripu niin suurin iästämme, rikkaudestamme ja opistamme, waan paljoa enemmän wakaasta tahdostamme palwella Herraa ja osottaa semmoista esimerkkiä, että jokainen tunnosjaan hawaitsee, että me olemme olleet Jesuksen kansja.

Oletko sinä, nuori lukiamme, antanut sydämmesi Herralle Jesukselle? Ja jos niin on, millä tavoin koetat sinä osottaa rakkauttas Häntä kohtaan?

Se Herra Kaikkiwaltias,
Kuin ohjaa maailmansa,
Hän lapsiakin rakastaa,
Sen luen Sanassansa.

Mun iloni, ne kaikki on
Waan Hänen lahjojansa,
Ja kun mä tulen heikoksi,
Hän ottaa helmahansa.

Hän joka päivä antelee
Min armostansa aiwan
Niin leiwän kuin myös werhonkin
Ja poistaa kaiken waiwan.

Mut suurin armo ompi se,
 Ett' oman poikans antoi;
 Mua päästääkseen elohon
 Hän kuolon tuskan kantoi.

Hän maksoi minun velkani
 Ja särki paulat pirun.
 Niin ristin pilkan kärkei Hän!
 Mintähden? Juuri minun!

Ja mitä tästä kaikesta
 Sitt' waatii multa Herra?
 "Sun sydämmesi anna waan",
 Hän lausuu joka kerta.

Niin antakaamme Hälle se
 Ja vastatkaamme kohta:
 "Mun sieluni sun omas on,
 Se, Herra Jesu, ota!"

Turussa, 1870.

G. W. Wilén'in ja Rumpp. kirjapainossa.

